

Nr 324.

Godkänd av första kammaren den 2 juni 1931.

Godkänd av andra kammaren den 2 juni 1931.

Riksdagens skrivelse till Konungen i anledning av Kungl. Maj:ts proposition angående omorganisation av gymnastiska centralinstitutet jämte en i ämnet väckta motion.

(Statsutskottets utlåtande nr 127 och memorial nr 159.)

Till Konungen.

I den till riksdagen den 3 januari 1931 avlätna propositionen angående statsverkets tillstånd och behov under budgetåret 1931/1932 har Eders Kungl. Maj:t under åttonde huvudtiteln (punkt 282 av det vid statsverkspropositionen fogade utdraget av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för nämnda dag) föreslagit riksdagen att, i avbidan på den proposition i ämnet, som kunde varda riksdagen förelagd, beräkna

dels det ordinarie förslagsanslaget till avlöningar vid gymnastiska centralinstitutet till oförändrat belopp, 106,000 kronor,

dels det ordinarie reservationsanslaget till materiel m. m. vid gymnastiska centralinstitutet till oförändrat belopp, 13,000 kronor,

dels ock till extra personal vid gymnastiska centralinstitutet m. m. för budgetåret 1931/1932 ett extra anslag av 7,410 kronor.

Sedermera har Eders Kungl. Maj:t i en till riksdagen avlåten, den 20 februari 1931 dagtecknad proposition, nr 133, under åberopande av bilagt utdrag av statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för sistnämnda dag, föreslagit riksdagen att

dels förklara sig icke hava något att erinra mot de i nämnda statsrådsprotokoll angivna huvudgrunderna för en successiv omorganisation från och med ingången av budgetåret 1932/1933 av gymnastiska centralinstitutet.

dels i riksstaten för budgetåret 1931/1932 med oförändrade belopp uppföra ej mindre det ordinarie förslagsanslaget till avlöningar vid gymnastiska centralinstitutet å 106,000 kronor,

än även det ordinarie reservationsanslaget till materiel m. m. vid gymnastiska centralinstitutet å 13,000 kronor,

dels till extra personal vid gymnastiska centralinstitutet m. m. för budgetåret 1931/1932 anvisa ett extra anslag å 7,410 kronor att utgå med den fördelning, som av Eders Kungl. Maj:t bestämmes,

dels ock till ökat arvode åt föreståndaren för gymnastiska centralinstitutet under budgetåret 1931/1932 för samma budgetår anvisa ett extra anslag av 2,800 kronor.

I samband härmed har riksdagen till behandling förehaft en inom riksdagen väckt motion (II: 378), vari hemställts, att riksdagen i skrivelse till Eders Kungl. Maj:t måtte anhålla, att Eders Kungl. Maj:t ville i så måtto omarbета förslaget, att tiden för sjukgymnastutbildningen fixeras till 2 år, men att av sjukgymnastutbildningen endast de delar av denna utbildning, som omfatta även för en sjukgymnast önskvärda insikter i friskgymnastikens teori och praktik, förläggas till G. C. I. men att all övrig för den statligt utexaminerade sjukgymnasten erforderlig utbildning, såväl teoretisk som praktisk, förläggas, den teoretiska till Karolinska institutet, den praktiska till med Karolinska institutet samordnad sjukvårdsanstalt.

I motionen har anförts huvudsakligen följande:

Bland de medicinska auktoriteterna i vårt land torde råda en nära nog enhällig mening därom, att utbildningen av sjukgymnaster bör i största möjliga utsträckning anknytas till sjukvården och försiggå vid sjukvårdsanstalter, där den blivande sjukgymnasten kan under sakkunnig läkares ledning förvärva nödiga insikter i sjukvårdslära och sjukbehandlingsteknik. Från de mest sakkunniga håll har likaledes vitsordats, att utbildningen av sjukgymnaster vid Gymnastiska centralinstitutet är betydligt underlägsen den utbildning, som meddelas vid det privata institutet i Lund, där man just tillämpar de på medicinskt håll omfattade principerna. Det är under dessa förhållanden egendomligt och överraskande, att den kungl. propositionen nr 133, där förslag om omorganisation av G. C. I. framlägges, ställer sig i verkligheten helt avvisande mot de synpunkter, som från medicinskt håll med stor enhällighet och styrka hävdas. De förslag, som 1929 års sakkunniga framlägga, avvisas, och detta ehuru dessa förslag i stort sett tillstyrkts av medicinska fakulteterna vid universiteten i Uppsala och Lund, av Karolinska institutets lärarkollegium och av Medicinalstyrelsen. Den subkommitté av sakkunniga, som G. C. I:s direktion inom sig utsett, nämligen professor Söderlund och gymnastikdirektör fröken Elin Falk, jämte föreståndaren för G. C. I. major Winroth, får likaledes sina synpunkter i realiteten underkända. Visserligen förklarar ecklesiastikministern (s. 82), att han icke kan bortse ifrån åtskilligt av det, som anförts av förespråkarna för en skilsmässa mellan frisk- och sjukgymnastiken, och att det är ett mycket befogat krav, att utbildningen av sjukgymnaster närmare än hittills anknytes till sjukvårdsarbetet. Men i de förslag, som sedermera

framläggas, märker man därav intet. Han omnämner (sid. 127) att Gymnastiska centralinstitutets direktion har inlett samarbete med ett sjukhus i Stockholm (Sabbatsberg), men av där lämnade uppgifter framgår uppenbarligen, att denna anordning i ytterst ringa grad tillfredsställer de krav, som böra uppställas på sjukgymnastikutbildningens anknytning till sjukvården. Och ehuru han framhåller, att ett utökande och fördjupande av den på detta sätt påbegynta utbildningen vid sjukhus är enligt hans förmenande »ett oeftergivligt villkor för att sjukgymnastutbildningen vid det omorganiserade gymnastiska centralinstitutet skall kunna giva avsett resultat», inskränker han sig i det följande — till uttalandet av en förhoppning, att de förhandlingar, som G. C. I:s direktion inlett med Sabbatsbergs sjukhus, skola kunna föras till ett önskvärt slut före ingången av budgetåret 1932/1933. Någon som helst utformning eller några fasta konturer letar man fåfångt efter. Det faktum förtjänar ävenledes att tagas under allvarligt övervägande, att den sjukgymnastiska polikliniken vid G. C. I. åtminstone tidvis är synnerligen klen frekventerad av hjälpsökande, något som knappast kan bero på annat än på bristande förtroende från allmänhetens sida, vartill kommer den omständigheten, att såväl Serafimerlasarettet som de stora kommunala sjukhusen i allt större utsträckning tendera att själva omhändertaga vården av både sina kliniska och polikliniska fall även i fråga om sjukgymnastik och massage.

Det torde icke heller kunna antagas, att den föreslagna omorganisationen av G. C. I. skall medföra en ökad frekvens av hjälpsökande till G. C. I:s sjukgymnastiska poliklinik. En förflyttning av G. C. I. från dess nuvarande centrala läge till norra Djurgården torde medföra, att polikliniken på grund av sitt mera avlägsna läge sannolikt blir ännu mindre besökt än för närvarande. I detta sammanhang bör dock såsom viktigare än det avlägsna läget framhållas, att en till G. C. I. förlagd sjukgymnastisk poliklinik, som sålunda utgör en isolerad sjukvårdsinrättning, utan samband med andra polikliniker, utan möjlighet till konsultation av andra polikliniker med anlitande även av dessas specialkunskap och diagnostiska resurser, exempelvis för kontrollerande av en osäker diagnos, utan möjlighet till en så viktig sak som röntgenologisk specialundersökning, även för allmänheten måste te sig som något otidsenligt och olämpligt. *Allmänheten* vänder sig då tvivelsutan vid behov av sjukgymnastik och massagebehandling hellre till ett stort sjukhus, där ej blott sjukgymnastisk poliklinik finnes, utan även polikliniker för invärtes medicin, kirurgi, nervsjukdomar m. m., vilka bekvämt och utan tidsutdräkt möjliggöra konsultation av specialister inom snart sagt alla områden av medicinen, och där tillika möjlighet finnes att genom eventuellt upprepade röntgenundersökningar ej blott kontrollera en osäker diagnos utan även medels röntgen följa och i en del fall objektivt påvisa effekten av en utförd behandling. Av samma skäl torde också de inremitterande *läkarna* i fortsättningen mer och mer tendera till att skicka sina sjukgymnastik- och massagepatienter till ett sjukhus och icke till G. C. I.

Man behöver sålunda icke vara pessimist för att antaga, att G. C. I:s sjukgymnastiska poliklinik, som på grund av den ringa patientfrekvensen för närvarande erbjuder synnerligen dåliga utbildningsmöjligheter för den blivande sjukgymnasten, icke i detta avseende kommer att förbättras utan att i stället fara finnes för en försämring efter den planerade nybyggnaden. Utan tillgång på patienter är dock en sjukgymnastisk utbildning omöjlig, lärarna må vara än så goda, den teoretiska utbildningen respektive timplanen för den praktiska undervisningen än så tillfredsställande.

Kungl. Maj:ts förslag är emellertid till väsentlig del baserat på en sjukgymnastisk poliklinik inom G. C. I:s lokaler. Under 1:sta utbildningsåret, då enligt förslaget kurserna äro gemensamma för samtliga elever, anslås av 1927 års sakkunniga, till vilkas mening i denna punkt Kungl. Maj:ts proposition ansluter sig, ej mindre än 199 timmar till sådan undervisning, som i större eller mindre utsträckning kräver patienter. — Det förefaller, som om Kungl. Maj:ts förslag — därest nu riksdagen verkligen antager det samma — i enlighet med vad ovan anförts rörande de nuvarande och sannolikt än större framtida svårigheterna att erhålla patienter på en dylik till G. C. I. förlagd poliklinik skulle hava små utsikter att någonsin kunna bli annat än en bestämmelse på papperet, omöjlig att omsätta i praktiken.

Efter ett mera än 20-årigt utredningsarbete har frågan om gymnastiska centralinstitutets omorganisation omsider hänskjutits till riksdagens bedömande. Det måste enligt riksdagens mening hälsas med tillfredsställelse, att saken sålunda äntligen ställts inför ett avgörande, även om delade meningar kunna råda rörande på vad sätt institutets verksamhet bör omläggas. Att en omgestaltning bör ske, och att detta bör ske snart, därom torde nämligen alla vara ense, som närmare satt sig in i institutets arbetsförhållanden.

I fråga om de allmänna grunderna för gymnastiska centralinstitutets organisation har i ett avseende praktiskt taget full samstämmighet rått, nämligen beträffande den militära s. k. instruktörskursen. Att denna numera icke kan sägas utgöra något naturligt led i institutets ordinarie utbildningsverksamhet, är en uppfattning, som delats av så gott som alla de kommittéer, myndigheter och enskilda sammanslutningar, vilka yttrat sig i ämnet. Även riksdagen biträder denna mening. Riksdagen anser alltså, att denna kurs i sin nuvarande form bör avskaffas såsom en obligatorisk del av lärogången vid institutet. Det är emellertid klart, att så icke kan ske, utan att det militära utbildningsbehov, som hittills genom berörda kurs tillgodosetts, erhåller någon ersättning. I allmänhet har av dem, som påyrkat kursens avlägsnande från institutet, gjorts gällande, att försvarsväsendets behov av instruktörsutbildning i gymnastik och idrott lämpligen borde fyllas genom särskilda kurser, anordnade genom de militära myndigheternas egen försorg och helt under militärt inseende. I propositionen redogöres för ett av inspektören för militärläroverken i sådant hänseende framlagt förslag, enligt vilket en särskild »arméns gymnastikskola» skulle upprättas, förlagd till arméns underofficersskolas etablissement i Uppsala. Förutom icke närmare angivna engångskostnader skulle denna skola draga en årskostnad av 75,000 kronor utom dyrtidstillägg. Chefen för försvarsdepartementet har med hänsyn till denna ganska avsevärda kostnad och jämväl på grund av den pågående utredningen angående försvarsväsendets framtida organisation icke funnit sig kunna tillstyrka ifrågavarande förslag. Enligt hans mening borde en undersökning vidtagas rörande möjligheterna att till det omorganiserade centralinstitutet förlägga den militära instruktörsutbildningen såsom *fristående kurs*.

Även riksdagen finner kostnaden för den ifrågasatta militära gymnastikskolan avsevärd och anser ett ytterligare övervägande av denna fråga påkallat. Visserligen synes det riksdagen tvivelaktigt, huruvida det kan vara lämpligt att även efter omorganisationen, om än med centralinstitutet mera löst förbunden, pålägga detsamma ifrågavarande utbildningsuppgift, vilken allmänt erkänts ej längre höra dit, men riksdagen har givetvis intet att erinra mot att jämväl en sådan utväg närmare undersökes. Ifrågavarande utredning synes böra bedrivas så skyndsamt, att förslag i ämnet kan föreläggas 1932 års riksdag och de tilltänkta kurserna begynna under budgetåret 1932/1933.

Om enighet rått i fråga om instruktörskursens avskiljande från institutets ordinarie utbildningsverksamhet, har däremot en stark meningsskiljaktighet framträtt rörande spørsmålet, huruvida utbildningen av sjukgymnaster fortfarande skall omhänderväras av institutet. Av den medicinska sakkunskapen har redan för åtskilliga år sedan gjorts gällande och numera så gott som enhälligt påyrkats, att sjukgymnastutbildningen borde utbrytas från gymnastiska centralinstitutet, enär denna utbildning vore en medicinsk angelägenhet, som borde ombesörjas av ett härutinnan sakkunnigt organ och i nära anknytning till en sjukvårdsinrättning, där de blivande sjukgymnasterna kunde erhålla en fullgod praktisk utbildning under läkares tillsyn och kontroll och med tillgång till härför erforderligt sjukmaterial. Å andra sidan har, särskilt från gymnasthall — detta gäller såväl frisk- som sjukgymnaster — den meningen hävdats, att de båda yrkesgrenarna ur utbildningssynpunkt ägde sådant samband med varandra, att det vore till skada och, statsfinansiellt sett, även ofördelaktigt att avskilja sjukgymnastutbildningen från institutets verksamhetsområde. Till denna senare ståndpunkt har vederbörande departementschef anslutit sig, därvid biträdande det av 1927 års sakkunniga avgivna förslaget, enligt vilket undervisningen under första året skulle vara gemensam för bägge grupperna av elever men därefter under ett andra år uppdelas på två linjer, en för friskgymnaster och en för sjukgymnaster, varvid dock även i vissa ämnen samundervisning skulle förekomma. Genom avslutad tvåårig kurs skulle kompetens förvärfvas för gymnastiklärarbefattningar av olika slag, respektive för legitimation såsom sjukgymnast, men vardera gruppens elever skulle beredas tillfälle att, om de så önskade, under ett tredje år komplettera sin utbildning med gymnastiklärarexamen resp. sjukgymnastexamen.

Ser man frågan rent praktiskt, synes det riksdagen, att goda skäl föreligga för att låta den statliga sjukgymnastutbildningen fortfarande omhänderväras av samma anstalt, som svarar för utbildningen av friskgymnaster. Det är nämligen ostridigt, att *till en viss grad* samundervisning med fördel och i varje fall utan påvisade olägenheter kan äga rum för de båda elevgrupperna. Detta gäller ett flertal ämnen, såsom anatomi, fysiologi, friskgymnastik och även sjukgymnastikens teori. Må vara att det endast

är fråga om de mera elementära delarna av dessa ämnen, så föreligger dock möjlighet att under någon tid använda samma lokaler, samma lärare och samma undervisningsmateriell. En sådan anordning förefaller ur ekonomisk synpunkt erbjuda så stora fördelar, att den icke utan tvingande skäl bör förkastas. Några sådana skäl synas riksdagen icke hava blivit från motsidan anförda. På sätt riksdagen nedan skall närmare utveckla, torde det nämligen vara möjligt att även med berörda anordning så planlägga den sjukgymnastiska utbildningen, att de medicinska synpunkterna bliva tillräckligt beaktade. Och så vitt riksdagen kunnat finna, är det endast dessa synpunkter, som skulle kunna andragas till stöd för en fullständig skilsmässa mellan frisk- och sjukgymnastiken. 1929 års läkarsakkunnigas utlåtande har dock enligt riksdagens mening icke på ett klarläggande och övertygande sätt förmått uppvisa nödvändigheten eller önskvärdheten härav.

Dessutom kan det icke förnekas, att förutom ovan angivna praktiskt-ekonomiska skäl även den hittillsvarande traditionen på området talar för att sjukgymnastutbildningen får stanna kvar inom centralinstitutets verksamhetskrets. Man bör, synes det riksdagen, icke bagatellisera betydelsen av den erfarenhet i ämnet, som under alla dessa år samlats vid centralinstitutet, och man bör ej heller underskatta vikten av den nästan fullständiga enighet i fråga om gagnet av samhörigheten, som råder bland yrkesutövarna själva, gymnastiklärare och sjukgymnaster.

Om alltså enligt riksdagens mening övervägande skäl tala för att utbildning av sjukgymnaster även hädanefter får tillhöra centralinstitutets uppgifter, är det emellertid synnerligen angeläget, att behörig hänsyn toges till kravet på att å ena sidan i denna utbildning icke få ingå några moment, som kunna betecknas såsom obehövlige med tanke på vederbörandes blivande levnadskall, och å andra sidan utbildningen, såvitt den har medicinsk karaktär, ställes under inseende av sakkunnig handledning och intimt anknytes till klinisk och poliklinisk tjänstgöring vid en större sjukvårdsanstalt. Eders Kungl. Maj:ts förslag betecknar i detta hänseende visserligen ett steg i rätt riktning, men det vill förefalla riksdagen, som om berörda intressen borde kunna i ännu högre grad tillgodoses, än i nämnda förslag skett. Riksdagen kan givetvis icke nu ingå i någon detaljerad granskning av de i propositionen förekommande förslagsvis uppgjorda timplanerna; dessa äro ju, enligt vad vederbörande departementschef uttryckligen framhåller, ingalunda avsedda att vara slutgiltiga utan skola göras till föremål för en ingående prövning, sedan riksdagen fattat ståndpunkt i själva principfrågan. Men enligt Eders Kungl. Maj:ts förslag förutsättes dock, att undervisningen under hela det första året skulle vara gemensam för frisk- och sjukgymnastelever, och jämlikt den av 1927 års sakkunniga utarbetade timplanen skulle under detta första år förekomma, bland annat, icke mindre än 111 timmar sjukgymnastikens teori och speciella teori, 66 timmar poliklinik- och klinik-tjänstgöring samt 22 timmar demonstration av patienter. Under det andra

året skulle i fysiologi, anatomi, hälsolära samt psykologi och pedagogik förekomma gemensam undervisning med tillhoppa 120 timmar.

Det synes riksdagen, som man i detta förslag, särskilt i vad angår det första utbildningsåret, skattat för mycket åt samhörigheten på bekostnad av vad vardera linjen behöver för sin speciella yrkesutbildning. Riksdagen kan visserligen icke dela den i motionen II: 378 framförda meningen, att endast i fråga om friskgymnastikens teori och praktik samundervisning skall förekomma, men riksdagen anser, att gemensamheten i undervisningen kan avsevärt inskränkas under vad berörda timplan anger, måhända blott till en termin under första året. Det blir då möjligt att ytterligare betona det fackmässiga i utbildningen för vardera linjen och att, särskilt för sjukgymnastelevernas del, bättre tillgodose undervisningen och övningarna i ämnen av medicinsk natur.

I sistnämnda hänseende vill riksdagen framhålla såsom önskvärt, att samarbete på lämpligt sätt ordnas med karolinska institutet i fråga om såväl den teoretiska som den praktiska utbildningen. För den sistnämnda synes serafimerlasarettet böra stå till förfogande både för poliklinisk och för klinisk undervisning, i vilket avseende riksdagen förväntar, att tillmötesgående skall visas från lasarettets direktion. Någon poliklinik för sjukgymnastisk behandling synes riksdagen icke vare sig behöva eller böra finnas vid det omorganiserade centralinstitutet. Härigenom vinnes en avsevärd kostnadsbesparing, när det en gång gäller att anskaffa och utrusta nya lokaler för centralinstitutet.

Med hänsyn till det samarbete, riksdagen anser böra komma till stånd mellan centralinstitutet och karolinska institutet, vilket samarbete givetvis bör fortsätta, när i sinom tid sistnämnda institut fått sina kliniker och övriga lokaler överflyttade till Norrbackaområdet, förefaller det, som om åtskilligt talade för att centralinstitutet bleve beläget så nära intill karolinska institutet som möjligt. Detta är en synpunkt, som synes förtjänt att tagas i övervägande vid den blivande utredning rörande nybyggnader för centralinstitutet, varom i propositionen nämnes.

Av vad riksdagen nu anfört framgår, att riksdagen beträffande sjukgymnastutbildningen i princip godkänner Eders Kungl. Maj:ts förslag, dock med vissa bestämda och viktiga modifikationer.

I propositionen har berörts ett av 1924 års sakkunniga framlagt och av 1927 års sakkunniga tillstyrkt förslag om inrättande vid institutet av en professur i kroppsövningarnas fysiologi och hygien med kompetens och löneställning såsom universitetsprofessor. Då vederbörande departementschef icke ansett sig nu kunna förorda detta förslag, saknar riksdagen anledning att därom göra något uttalande.

Vad propositionen eljest innehåller rörande de allmänna grunderna för centralinstitutets organisation, har, i den mån det icke blivit här ovan av riksdagen särskilt omnämnt, ej föranlett någon erinran från riksdagens sida.

Ej heller har riksdagen funnit anledning till annan erinran mot Eders Kungl. Maj:ts förslag i fråga om antalet elever, som årligen böra nyantagas vid institutet, än att av de manliga eleverna minst 10 à 12 om året böra beräknas bliva sådana, som för tillgodoseende av krigsmaktens behov av högre gymnastiskt utbildade officerare beordras att genomgå gymnastiska centralinstitutet.

I likhet med departementschefen anser riksdagen, att det av 1924 års sakkunniga framlagda förslaget om inrättande av kombinerade gymnastik- och ämneslärtjänster icke för närvarande bör föranleda någon åtgärd.

Enligt Eders Kungl. Maj:ts förslag skulle utbildningstiden för såväl gymnastiklärare som sjukgymnaster — manliga och kvinnliga — bliva tvåårig. Från vissa håll har emellertid framställts krav på en förlängning av utbildningstiden med ett år. Riksdagen kan dock icke finna, att tillräckliga skäl anförts till stöd för detta yrkande. Den tvååriga kursen torde enligt riksdagens mening vara tillräcklig för att giva en tillfredsställande kompetens även vid en eventuell omläggning av gymnastikundervisningen i enlighet med de nya undervisningsplanerna, särskilt då den mera skärpta linjedifferentiering kommer till stånd, som riksdagen här ovan uttalat sig för. Riksdagen godkänner alltså Eders Kungl. Maj:ts förslag i förevarande del.

Att folkskolläraryxamen får berättiga till inträde vid institutet synes riksdagen önskvärt med hänsyn till folkskolans behov av facklärare i gymnastik; dock har riksdagen med detta uttalande icke velat föregripa det ytterligare övervägande i denna sak, departementschefen ställt i utsikt.

Angående vad Eders Kungl. Maj:ts förslag innehåller i fråga om enhetlighet och linjedelning, erinrar riksdagen om vad riksdagen ovan uttalat rörande önskvärdheten av en strängare genomförd differentiering av undervisningen på de båda olika linjerna, frisk- och sjukgymnastlinjen, samt angelägenheten av sjukgymnastutbildningens nära anknytande till sjukvårdsväsendet. Det förslag till undervisningens anordning, med tillhörande kurs- och timplaner, som kommer att utarbetas efter riksdagens ståndpunkttagande i år till själva principfrågan, kommer riksdagen givetvis i tillfälle att pröva, då ett kommande år institutets blivande gestaltning i detalj skall avgöras.

Beträffande det omorganiserade centralinstitutets lärarkrafter, anslagsbehov och lokalförhållanden anser sig riksdagen nu icke hava anledning att göra något uttalande, då härutinnan något slutgiltigt förslag icke föreligger.

Vad slutligen angår institutets anslagsbehov för budgetåret 1931/1932, innebär Eders Kungl. Maj:ts förslag ingen annan ändring i jämförelse med förhållandena under det nu löpande budgetåret, än att föreståndaren skulle tilldelas ett extra arvode av 2,800 kronor, varigenom hans sammanlagda arvode för budgetåret 1931/1932 skulle komma att uppgå till 4,000 kronor. Häremot har riksdagen intet att erinra.

Under åberopande av vad sålunda anförts, får riksdagen

ej mindre i anledning av Eders Kungl. Maj:ts förslag och ovannämnda

motion (II: 378) förklara sig icke hava något att erinra mot de i statsrådsprotokollet över ecklesiastikärenden för den 20 februari 1931 angivna, av vederbörande departementschef förordade huvudgrunderna för en successiv omorganisation från och med ingången av budgetåret 1932/1933 av gymnastiska centralinstitutet, dock med iakttagande av de ändringar, för vilka riksdagen i det föregående uttalat sig,

än även anmäla, att riksdagen

dels i riksstaten för budgetåret 1931/1932 med oförändrade belopp uppfört det ordinarie förslagsanslaget till avlöningar vid gymnastiska centralinstitutet å 106,000 kronor, samt

det ordinarie reservationsanslaget till materiel m. m. vid gymnastiska centralinstitutet å 13,000 kronor,

dels till extra personal vid gymnastiska centralinstitutet m. m. för budgetåret 1931/1932 anvisat ett extra anslag å 7,410 kronor, att utgå med den fördelning, som av Eders Kungl. Maj:t bestämmes,

dels ock till ökat arvode åt föreståndaren för gymnastiska centralinstitutet under budgetåret 1931/1932 för samma budgetår anvisat ett extra anslag av 2,800 kronor.

Stockholm den 2 juni 1931.

Med undersätlig vördnad.
